

HC zondag 22

De toekomst van 1 ziel 2 lichaam 3 leven

Gemeente,

Wat troost u...? Die vraag hoorden we al eerder in de catechismus. Er werd gevraagd in zondag 1 naar de enige troost. En in zondag 19 naar de troost van de wederkomst. En in deze zondag naar de troost van de wederopstanding en het eeuwige leven. Het christelijk geloof biedt dus troost. En waar getroost wordt daar is verdriet.

En verdriet is er dan ook in het leven. O ja, er zijn hele mooie dingen in het leven. Relaties en verbintenissen, gezondheid en levenslust, werk en gezin, dagelijkse weldaden aan eten en drinken, kleren en mooi weer, ontspanning en gebeurtenissen om dankbaar te vieren: verjaardagen, jubilea, slagen. En toch: het is nooit helemaal puur. En toch: het is nooit blijvend. Het zijn rozen met dorens eraan. Er is wat verdriet in het leven.

In relaties kan juist ook spanning zijn en conflict. En dagelijks schrijnt en schuurt het. Of je kwam niet tot een relatie: geen huwelijk, geen vriendschap, eenzaamheid. Je werk kan een bron van zorgen zijn geworden die je boven het hoofd groeien. Of je hebt geen werk. Je gezin kan een voedingsbodem zijn van spanning en zorgen. Of je ontving geen gezin. Je gezondheid kan een belemmering zijn om van het leven te genieten. Ziekte die vastgesteld werd en voor blijvende onzekerheid zorgt, een handicap die je zoveel doet missen aan levensvreugde.

En niemand ontkomt eraan dat om je heen een keer het levenseinde zich aandient. Opa of oma, schokkender: man of vrouw, vader of moeder, kind of kleinkind. En diepe sporen van rouw trekken door je leven heen. En eens zal ook ons dat raken. De plotselinge afsnijding of de langzame ontluistering.

En dat treft ieder mens. Gelovig of niet, vroom of goddeloos. Iedereen wordt ermee geconfronteerd. En dan zijn er ook nog dingen waarvan geldt: die treffen alleen een christen. Die maken het lijden voor een gelovige nog meer. Als er omwille van Gods Naam verdrukking of vervolging is. Een eenzaamheid die niemand begrijpt in je gezin, je huwelijk, je werk. Een achtergesteld worden. Een vervolgd, gemarteld worden in Noord Korea, Irak of Iran.

En dan het lijden van een christen aan de zonde. Lijden aan de zonden van land en volk, van kerk en samenleving. Daar pijn van

voelen, want als de HEERE smart voelt, voel ik het ook. En het lijden aan je eigen zonden. O dat blijft maar voortduren, dat houdt maar niet op. En het strijden tegen eigen zonden. Altijd maar weer.

Het christen-zijn, het ware geloof heeft elementen in zich die het leven zwaarder maken, pijnlijker, moeitevoller. Waardoor anderen kunnen vragen: wat heb je er eigenlijk aan om christen te zijn? Wat levert het op? Is het wel de moeite waard?

Jazeker, want er staat heel veel tegenover. Het ware geloof heeft niet alleen lijden en strijden, pijn en moeite in zich, maar ook rijkdom en vreugde, glorie en heerlijkheid. En die rijkdom ging het over in deze zondagen. Het ging over de kerk, de bruid van Christus. En die ontvangt met name twee schatten in Christus. Een schat in dit leven: de vergeving der zonden en daaruit vloeit voort: vrede met God, leven met God. En een schat na dit leven. De schat van de wederopstanding en het eeuwige leven. Dat staat ertegenover! En in zondag 22 gaat het over wat er na dit leven tegenover staat. Dat staat in antw 57: dat terstond na dit leven en in antw 58 dat ik na dit leven.... Dat geeft aan: dat moet je er wel bijnemen. Als je je levenskeuzes maakt. Als je je leven inricht. Dat er een 'na dit leven' is.

Nou, daar wordt weinig mee gerekend in onze samenleving. Na dit leven. Och, dat is vaag en zonder invloed. Na dit leven, na dan gaat het een beetje door zoals hier. Dan ben je een sterretje aan de hemel. Dan leef je boven de wolken in een Luilekkerland verder. Zulke voorstellingen doen nogal de ronde.

1 ziel

Maar hoe zit dat nou echt, Bijbels? Dat valt in tweeën uiteen zegt antw 57. Dat heeft te maken met mijn ziel, en met mijn lichaam. Allereerst met onze ziel. Die gaat van stonde aan, terstond, direct in het sterven naar haar Hoofd Christus. Moet u nagaan. Direct na het uitblazen van de laatste adem. Als naastbestaanden in snikken uitbarsten. Of opgelucht zeggen: hij is uit zijn lijden verlost. Of zeggen: hij ligt er zo vriendelijk bij. Op datzelfde moment gaat de ziel naar haar eeuwige bestemming. Terstond dragen de engelen Lazarus in Abrahams schoot. Terstond juicht de ziel in heerlijkheid. Terstond. Of: terstond slaat de ziel haar ogen op in de hel, kermend en krijsend. Achter: hij ligt er zo mooi bij, of: hij is uit zijn lijden verlost ligt zo'n diepe, diepe andere werkelijkheid. Van hemel of hel. Terstond.

En als het dan maar is: dat mij ziel van stonde aan tot Christus haar Hoofd zal worden opgenomen. Dan denk je bij jezelf: dat is toch ook de normale situatie. Als je denkt aan een hoofd en een lichaam. Dan is toch de normale situatie dat die aan elkaar vastzitten en bij elkaar zijn. Als Jezus het Hoofd is en de Bruidskerk Zijn lichaam, dan is het toch de normale situatie dat die Twee bij elkaar zijn. Het is toch een abnormale situatie als die twee van elkaar gescheiden zijn. Mijn ziel hier en mijn Hoofd daar. Dat die verbinding gaat via de Geest. Via het Woord. Door het geloof. Dat is levend en echt, maar toch: het heeft iets vreemds in zich. Die verbinding stoort ook nogal eens, is niet altijd even best. Ik ontvang vaak zo slecht wat Hij uitzendt, en ik zendt zovaak gebroken klanken uit. het is toch het beste om bij elkaar te zijn. Ziel en Jezus bij elkaar. En ik mag alles opvangen wat Hij uitzendt. Elke kloep van Zijn hart op volle sterkte voelen. En ik mag uitzenden wat Hem toekomt: volle lof en eer en aanbidding.

De Bijbel noemt toch niet voor niets de kerk de bruid en Jezus de Bruidegom? Die bruid wil toch trouwen, verlangt naar de trouwdag? De ziel van het geloof wil toch bij de Heere zijn? De sterfdag is de bruiloftsdag. En de hemel is daar waar Christus is. Dat maakt de hemel tot hemel. Als ik maar bij mijn bruidegom ben, en of dat in een paleis is of in een klein bakhuisje als het maar met hem is. Hij maakt de hemel tot hemel. Met Christus zijn.

En zal ik dan ook naar mijn man toegaan of naar mijn vrouw of naar mijn kinderen? En hen herkennen? Hoe begrijpelijk die vraag ook zijn kan, daar geeft de Bijbel niet de aandacht aan. Sterven is niet naar mijn man toegaan, of mijn vrouw weer zien, maar is: Christus zien, met Hem zijn. Rutherford gebruikt dat prachtige beeld van een man en een vrouw waarvan de vrouw in de gevangenis zit. En de man mag op bezoek komen maar alleen achter glas, matglas. En zo zien ze elkaar communiceren elkaar. Ze zien elkaar, maar niet scherp, ze horen elkaar, maar kunnen niet bij elkaar. O wat verlangen ze naar de dag dat de vrouw eruit mag, en het glas weggeschoven word en ze in elkaars armen liggen. Daarom roept Paulus uit ontbonden te worden en met Christus te zijn is zeer verre het beste! Direct na het sterven: in Jezus armen, aan Jezus hart. Het glas ertussenuit, de verbinding perfect, de bruid en de Bruidegom bijeen. Dat is sterven voor een waar geloof.

Trekt dat nooit eens? Trekt Hij nooit eens? Even los van mijn taak op aarde, los van mijn betrekkingen en geliefden, puur voor mijzelf gedacht: is dat niet zeer verre het beste? En als dat niet leeft, hoe komt dat dan? Beproeft u uzelf daar wel eens op? Hoe komt dat dat een bruid niet naar de Bruidegom verlangt? Een gevangene niet naar de vrijheid? Het lichaam niet naar het Hoofd? Wat zou er mis zijn? HEERE, ga ik teveel op in de aardse dingen? Wil ik liever dit of dat nog meemaken dat bij U zijn? Overdenk ik U te weinig? Uw liefde, Uw heil? Ontferm U over uw bruid die niet naar de trouwdag verlangt.....

2 lichaam

Na dit leven terstond mijn ziel tot Christus opgenomen. En dat is nog niet het enige. Want het is niet alleen dit, maar ook dat dit mijn vlees door Christus kracht opgewekt zijnde aan het heerlijk lichaam van Christus gelijk zal worden. Dit mijn vlees. Niet het vlees, het lichaam, maar dit. Waarin ik nu leef, waarmee ik geboren ben, waaraan anderen mij herkennen, dus misschien is er die herkenning toch ook wel, dit mijn vlees.

Dit mijn lichaam, wat er soms zo mooi uit kan zien, waar ik aandacht aan besteden mag, maar ik overdrijf het ook zo makkelijk. Waar ik geweldige prestaties mee leveren kan, en da tik trainen mag, alleen ik overdrijf het zo makkelijk. Dit mijn vlees. Maar ja, wat gebeurt daar allemaal niet mee? Als ik ouder word, ziek word, als het bedgraven word? Dan blijkt het is een lichaam in oneer: er kan zo weinig van de groei en kracht overblijven. Vermagerd, uitgeteerd. Gehandicapt, verminkt, gemarteld. In verderfelijkeid: ziekte die je lichaam aantast, je lopen, je zien, je horen, je geheugen, dementie. Vergankelijkheid: zo tegennatuurlijk, iemand die al zo jong ermee te maken krijgt, een vader en moeder, een jonge man of vrouw, een jongere, een kind dat sterft. Zwakheid: een mens die lichamelijk of psychisch verzwakt is, zoveel niet meer aan kan, mentaal geknakt, gebroken, zwak tegen de zonde, één begeerte, één gelegenheid; zwak. Zo word je geliefde begraven, en je denkt er maar niet aan wat er dan met dat lichaam gebeurt na maanden en jaren en met lichaam zal gebeuren.

Maar dit mijn vlees zal worden opgewekt. Daarom noemt de Bijbel begraven zaaien. Zoals een korrel gezaaid word, niet om daar te blijven, maar om oogst voort te brengen, zo zal dit mijn vlees als een

zaad zijn: de oogst wacht van een lichaam in heerlijkheid: zonder littekens, handicaps, in volle glans en glorie. Opgewekt in onverderfelijkheid: geen ziekte, geen aantasting van gezondheid of leven. In onvergankelijkheid: zover je kijken kunt, geen dood te bekennen: het zal eeuwig duren, nooit afscheid nemen, nooit iets wat voorbij gaat en niet meer terugkomt. In kracht: voluit naar lichaam en ziel God loven en verheerlijken. Zijn lichaam gelijkvormig, geestelijk, verheerlijkt. Voluit leven voor God. De erfenis.

Dat geeft Christus! Dat is de schat voor na dit leven. Eerst mijn ziel met Christus verenigd, en dan mijn lichaam met Christus verheerlijkt. Tot in eeuwigheid. Dat is troost! Die niets en niemand anders geen kan. Alleen Christus! Dat geeft hoop. Echte Bijbelse hoop. Want andere hoop die wordt steeds kleiner, verlegt zich steeds. Brokkelt steeds verder af. Eerst hoop je op beterschap, dan op minder pijn, dan op verlenging van het leven, dan op een sterven zonder pijn, dan op de dood die er een einde aan maakt. Of een mens voedt ijdele hoop op een gelukkig hiernamaals. Steeds verder verlegt.

Maar de levende hoop richt zich op God en het eeuwige leven. Hoop die leeft en wat leeft ademt, beweegt, verlangt, werkt. Levende hoop is hoop die uitzielt, waar leven inzit. Zoals een kind dat weet dat het voor zijn verjaardag een mountain bike krijgt. Die al op zolder staat. Maar vader en moeder willen nog niet dat je hem kan zien. Ze willen je verrassen. Ze geven je wel een plaatje ervan waarop je hem zien kan. En dat bekijk je wel honderd keer. En soms zegt dat kind, o papa, ik verheug me er zo op! Wacht maar tot je jarig bent! Levende hoop. Hoop die vraagt, die verlangt, die zich verheugt. Dat is het. Is dat het? Dat weegt op tegen wat in dit leven geleden word of gemist met worden. Het lijden van deze tegenwoordige wereld is niet te waarderen tegenover de heerlijkheid die ons zal geopenbaard worden. En onze lichte verdrukking die haast voorbijgaat weegt niet op tegen een gans zeer uitnemend eeuwig gewicht der heerlijkheid. Dat is wel de moeite waard! Om te volharden, om het kruis te blijven dragen. Zoals een bergbeklimmer naar de top gaat en dat valt niet mee, maar hij denkt: als ik er ben, dan heb ik een uitzicht zo mooi daar doe ik het voor, daarvoor houd ik vol. Dat is dan nog maar een uitzicht, maar dit is echt en waarachtig. Laat ik daarom volhouden, kruisdragen, mezelf

verloochenen, blijven strijden, blijven lijden.

3 leven

Maar hoe weet ik dan wat mij geldt? Wat troost mij het eeuwige leven? Dan blijkt dat er een verbinding is. Tussen nu en na dit leven. Dat aangezien ik nu het beginsel der eeuwige vreugde gevoel ik na dit leven volkomen zaligheid ontvangen zal. Zeg maar: die eeuwige vreugde is de bloem. Die bloem komt op uit de knop. En dat is de vreugde in dit leven in God. Een knop is niet een stukje van de bloem, maar heel de bloem in het klein. Vreugde in God door Christus met Zijn liefde en genade. Vreugde in God en Zijn gaven. Vergeving, vernieuwing, uitzicht op de heerlijkheid, maar ook: alle gaven hier en nu elke dag. Vreugde in God en Zijn wil. Zijn geboden en inzettingen waar vreugde in ligt. Alleen: die vreugde is vaak zo klein, zo onder de maat. En die vreugde wordt zo doorkruist door ander gevoelens. Door tegenzin en lauwheid, door zonden en traagheid. Weg vreugde lijkt het dan wel. Maar iets van die vreugde komt in mijn hart en leven. Iets van de hemel in mijn hart. Waardoor ik zeg al zou er geen hemel en geen hel zijn, dan nog zou ik de HEERE dienen, het is Hij is de lust van mijn leven.

Dat is de Heilige Geest Die als onderpand en eersteling in mij woont. Maar dat garandeert dat de volle vreugde ook komt. Dat na dit leven volkomen zaligheid mij geschonken word, de bloem helemaal open zal gaan. Dat geldt ook andersom: als ik hier en nu geen vreugde in de Heere, Zijn Zoon, genade, gaven en wil ken, dan zal ik die ook straks niet ontvangen. Dan moet ik me ook geen hoop aanpraten dat misschien toch wel goed zit. Nee, hier geen beginsel, straks geen volheid. Maar hier het beginsel, dan straks de volkomenheid. Als wij het maar in de juiste verhoudingen zien. Dit leven en na dit leven. Na dit leven dat lijkt zo ver weg en dus klein. En in dit leven daar sta je middenin en dat lijkt zo groot en lang. Denk weer aan die berg. Als je aan het klimmen bent lijkt de weg zo lang en achter de top kun je niet kijken. Maar als je boven bent dan lijkt de weg erheen zo kort en het uitzicht is zo duizelingwekkend groot en ver. Als je aan het einde bent dan is dit leven zo kort en de eeuwigheid zo lang, zo lang. Maar onderweg zie je dat nog niet. En als je je dan vergist. Je maakt het je hier wat makkelijker zonder God, maar dan komt een eeuwigheid buiten de hemel in de hel van rampzaligheid. Je hebt je verkeken, vergist! Niet gerekend met 'na dit

leven’.

Overdenken we dat wel eens? Dat gaat via je ogen, dan je gedachten en dan je hart. Als je leest over de eeuwige rampzaligheid en je overdenkt dat en je hart vlucht ervan weg. Gruwt ervan.

Of je neemt tot je de spanning en grootsheid en roem van de wereld en je hart trekt ernaar. Naar opwinding, spanning, roem.

Of je neemt tot je de heerlijkheid van het eeuwige leven en je hart wordt opgetrokken. Of het ook wat uitmaakt wat je leest of kijkt! Calvijn zegt ervan: En Calvijn heeft verwacht! Luister maar naar boek 3 hoofdstuk 9 van zijn Institutie.

Wij hebben te branden van ijver naar de dood en voortdurend bezig zijn met de overdenking daarvan. En dat wij wegens de dienstbaarheid der zonde verlangen het leven vaarwel te zeggen wanneer het de Heere zal behagen.

Maar laat ons dit voor vastgesteld houden dat niemand goede vordering gemaakt heeft in de leerschool van Christus dan hij die de dag van zijn dood en der laatste opstanding met vreugde verwacht

Laat ons dus niet aarzelen de komst des Heeren niet alleen met wensen maar ook met hijgen en zuchten te verlangen als de allergelukkigste zaak.

Die dag zal ons voor ogen staan waarop de Heere ons zal weiden met Zijn onuitsprekelijke lieflijkheid van Zijn genietingen en zal opvoeren tot de gemeenschap met Zijn hoogheid.

En dat verwachten, branden, verlangen, hijgen, zuchten is steeds in vergelijking met:

De hemel is ons vaderland, dit leven dus ballingschap

De hemel is het leven, dit leven ons graf

De hemel is bevrijding, dit leven dus gevangenschap

Dit leven een onmetelijke poel van zonden en ellenden, de hemel de gelukzaligheid en heerlijkheid.

Overwegen wij het wel eens:

De ellendigheden van dit leven: lijden, rampen, zonden, ongerechtigheden, zondige aarde.

De heerlijkheid van het toekomstige leven: zondeloos, zonder aanvechting, bij de Heere, vol van God, alle strijd voorbij, eeuwig leven.

Soms merk ik ook: Daar is zo veel vreugde, zo’n grote erfenis,

